

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra SMAAFOLK (1880)

Citation: Schandorph, Sophus: "Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904*, 1904-05, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph03ret1-shoot-idm140146207362496/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Uden Midtpunkt - Smaafolk. - 1904

Ak — da var min al Livets Ly—ø—kke,
da glemte jeg al Sorg og Harm,
naar blot hun ømt mig vilde try—ø—kke
tæt til sin elskovsfulde Barm.

Derefter saa han, listig plirende med Øjnene, hen paa sin Ledsager, tog den halve Flaske bajersk Øl, som han havde i Baglommen paa sin Frakke, og som han, skønt dens Indhold blev hunkent paa Vejen, dog stadig førte med fra København for ikke at give dobbelt Pris paa Beværtningsstederne, drak en Sturk og rakte Resten til Vennen med de Ord:

Den dejlige nordiske Kvindes Skaal!

Naar han derpaa vandrede langs Hovedpassagen i Skoven, og Duften af Bœuf fra Restaurationerne pirrede hans Lugteorganer, følte han i sit Indre en ubetvingelig Lyst til at fortsætte sin Frokost med denne lukulliske Ret; men kun et halvt Minut dvælede Herakles-Kringelberg paa Skillevejen; Dyden overvandt Vellysten og forkyndte sin Sejr med de Ord:

Fanden skulde give to Mark og otte Skilling for en Bœuf.

Tidligere havde Hørkræmmer Kringelberg drømt om et tusindaarigt Rige med herlige Nydelser i Form af Lediggang, rigelig Mad og Drikke og Kærlighed i en fyldig Kvindes Arme; men hans kiliastiske Drømme havde han udregnet vilde kræve 3000 Rigsdaler om Aaret til deres Realisation, og for at være sikker paa denne aarlige Indkomst maatte han have en Grundkapital af 50000 Daler. Uagtet han aldrig brugte mere end 700 Daler om Aaret, naaede han som sagt først til dette Maal efter 28 Aars Forløb, i sit 52de Aar. Da overlod han Butiken for en god Afstaaelsessum til sin Svend og ægtede en trediveaarig Pige, der i en halv Snes Aar havde gjort Pigegerning i hans Hus.

Hun var, sagde baade han og hun, af pæn borgertlig Familie og hed Jomfru Asmussen.

Om Søndag Formiddag, naar Hr. Kringelberg gjorde sine Udflugter i Naturen, beværtede hun med hans Tilladelse en tre fire Veninder med Kaffe og Sukkerkringler.

To Gange om Aaret forærede han hende en Billet til anden Etages Pladsloge paa de bagerste Bænke i det kongelige Theater.

Da Jomfru Asmussen var bleven gift med „Grossereren“ — thi Kringelberg antog denne Titel efter at have opgivet Butiken — bleve hendes kaffedrikkende Veninder yderst opbragte. De

erklærede det for en afgjort Sag, at dette pludselige Giftermaal var sket *propter periculum in mora*; men ingen paafølgende Begivenhed bekræftede denne ondskabsfulde Insinuation — Grosserer Kringelberg kaldte det for en Infination, fordi han, naar han havde set Ordet i Aviserne, altid havde læst det lange danske s som et f.

Nu saa Grosserer Kringelberg det tusindaarige Rige oprinde; nu vilde han tage Revanche for sin Selvfornægtelse og Askese; nu vilde han forme sit Liv efter sine Begreber om Lykke og Livsnydelse. Han fik arrangeret et Spilleparti to Gange om Ugen, Whist om Onsdag, L'hombre om Søndag Aften, efterat han var flyttet ind i den Gaard, han havde købt i en af de smalle Gader, der fra Vimmelskaftet løbe ned til Stranden. Til disse Glæder mødte regelmæssig to gamle Ungkarle, Venner fra Klubben og Ledsagere paa Søndagsfodturene, en forhenværende Hosekræmmer og en ligeledes forhenværende Juveler, nu Rode-mester, samt en gift Brændevinsbrænder, hans nye Nabo og før ham Ejer af den nykøbte Gaard; hans Kone og to Døtre *entre deux âges* holdt Fru Kringelberg med Selskab. De fremmede beværtedes med en overordentlig solid Aftensmad: enten en varm Steg, hvortil der serveredes en grusom Mængde Syltetøj, som navnlig Brændevinsbrænderens Døtre fortærede med stor Graadighed, eller en kold Opdækning, hvis staaende Repertoire var Aal i Gelée, den fedeste røgede Laks og dito Skinke foruden Fersk og Ost; Desserten var Æblekage eller Svesketærte. Drikkevarerne vare: dansk Brændevin og bayersk Øl; først efter Bordet serveredes der for de spillende Herrer dampende Rom-toddy af meget store Glas, medens Damerne, som i et andet Værelse forlystede sig ved at spille Stop eller Rambus, fortsatte Kage- og Syltetøjsspisningen og opfriskede Appetiten ved smaa Snaps- og Solbærrum. Gæsterne titulerede Hr. Kringelberg ved hvert andet Ord med „Grosse'ren“, ikke saa meget for at smigre ham som for at hæve sig selv i deres egen Bevidsthed. Kringelberg, der til daglig Brug, medens han syslede med sin Forretning, havde været tavs, gnaven og tvær, var nu Lystigheden, Gemyttigheden og Meddelsomheden selv; kun saalænge Maaltidet stod paa, led han ikke megen Tale; naar hans Kone blev for vidtløftig, sagde han gerne:

— Aa, pas din Mad og lad os andre have Ro til at spise.

Men, naar denne Hovedforretning var besørget, fortalte han Masser af Historier uden al Pointe, ad hvilke baade han og hans